

Paardenvissers en de liefde voor hun paarden.

Een trouwe kameraad

De garnaalvisserij te paard is een ambachtelijke vaardigheid die nauw verbonden is met de natuur. Een goede kennis van de zee is één aspect van het garnaalvissen. Minstens even belangrijk is het vertrouwen in, de kennis van en het respect voor het 'zeepaard'. Het paard van een garnaalvisser is zijn trouwste kameraad. De band tussen garnaalvisser en paard is van levensbelang: terwijl de visser vertrouwt op de kracht van het paard, vertrouwt het paard op zijn beurt de visser die hem leidt door het troebele zeewater.

Thuis beschikken de paarden over een weide met vers water en aangepast voedsel. Alle garnaalvissers beschikken eveneens over een stal waar de paarden tijdens de koudste dagen en nachten een onderkomen krijgen. *(Verplichting voorziening schuilhok in de weide sinds januari 2013)*

Koudbloedige dieren

Trekpaarden zijn koudbloedige dieren en zijn dus bestand tegen koude temperaturen. Door hun omvang verliezen ze veel minder warmte per kilo lichaamsgewicht dan de mens. Doordat hun benen minder spieren bevatten dan deze van de mens hebben ze minder bloed nodig waardoor de cellen in de benen, vanwege een lager metabolisme, ook minder moeite met lage temperaturen.

Paardenneuzen zijn speciaal uitgerust om de lucht op te warmen. Paarden verliezen weinig warmte via de longen. De longen van de paarden liggen bovenaan op de rug, waardoor de trekpaarden gemakkelijk tot buikhoogte het water in kunnen zonder hinder te ondervinden van de koude.

In het voorjaar komen de garnalen dichterbij de vloedlijn en dienen de paarden niet dieper dan 1 m te waden. In het najaar is het zeewater opgewarmd door de zomerzon en zoeken de garnalen dieper gelegen en dus koudere zandgronden op. In het najaar trekken de garnaalvissers bijgevolg verder de zee in.

Training en verzorging

De paardenvissers fokken de trekpaarden niet zelf en leiden ook geen veulens op. Ze gaan op zoek naar volwassen trekpaarden die reeds opgeleid zijn om te werken op land. De zeetraining doen de paardenvissers wel zelf.

Er zijn momenteel nog enkele paarden met gecoupeerde staarten, maar sinds het verbod in België worden geen gecoupeerde paarden meer aangekocht en heeft het merendeel een volle staart. Voor het garnaalvissen zelf heeft een gecoupeerde of niet gecoupeerde staart geen belang.

De zorg voor hun rijdier is voor de garnaalvissers hun hoogste prioriteit. Elke visser vindt het emotioneel zeer moeilijk om afscheid te nemen van hun trouwe compagnon. De paarden blijven zo lang mogelijk bij de vissers, meestal tot hun natuurlijke dood. De paarden leiden – eenmaal 'op pensioen' – de jonge garde op, door hen te begeleiden van huis naar strand of kort met hen de zee in te gaan. Zo wordt ook hun kennis doorgegeven van generatie op generatie.